

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 366/2025
26.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз бр.1771/2024 од 14.03.2025. године, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.2088/23 од 30.04.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.875/24 од 16.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 26. марта 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз бр.1771/2024 од 14.03.2025. године, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.2088/23 од 30.04.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.875/24 од 16.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр.2088/23 од 30.04.2024. окривљене АА, ББ, ВВ и ГГ су на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођене од оптужбе да су извршиле по једно кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. Кривичног законика.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 3. ЗКП правни следбеници оштећеног, покојног ДД – мајка ЂЂ, отац ЕЕ и сестра ЖЖ, упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, а на основу члана 265. став 1. ЗКП одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.875/24 од 16.10.2024. године одбијена је као неоснована жалба јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, а пресуда Првог основног суда у Београду К бр.2088/23 од 30.04.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва поднео је захтев за заштиту законитости под бројем Ктз 1771/2024 од 14.03.2025. године, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, у вези члана 15. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и утврди да је побијаним пресудама повређен закон у корист окривљених.

Врховни суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости браниоцима окривљених – адвокату Младену Милосављевићу, адвокату Александру Милосављевићу, адвокату Наташи Јовичић и адвокту Јованки Зечевић Анђелковић, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

У поднетом захтеву, јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва као разлог подношења истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 15. став 4. ЗКП, и с тим у вези наводи да је суд на главном претресу одржаном дана 26.04.2024. године, у наставку доказног поступка, а након што је на сагласан предлог странака извршио увид у предложене доказе, донео решење да на основу члана 15. став 4. ЗКП, изврши увид у налаз и мишљење судско-медицинског одбора Медицинског факултета Универзитета у Новом Саду од 18.12.2015. године, те допуну налаза и мишљења од 05.12.2016. године, као и у налаз и мишљење Комисије вештака Судско-медицинског одбора Факултета медицинских наука Универзитета у Крагујевцу од 08.05.2017. године те допуну налаза и мишљења од 05.12.2017. године, од којих доказа је јавни тужилац одустао на главном претресу одржаном дана 12.01.2024. године, а на основу којих доказа је донета ранија ослобађајућа пресуда, па како ови докази не представљају допунске доказе у смислу члана 15. став 4. ЗКП, јер нису нови докази, то је по налажењу јавног тужиоца на овај начин правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, јер суд доказе изводи првенствено на предлог странака. У вези са истом повредом закона, у поднетом захтеву наводи се и да је суд као сувишан одбио доказни предлог јавног тужиоца да због сложености предмета одреди инострано судско-медицинско вештачење, позивајући се на одредбу члана 15. став 4. ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 15. став 4. ЗКП, прописано је да суд може дати налог странци да предложи допунске докази или изузетно сам одредити да се такви докази изведу, ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио.

Дакле, приликом одлучивања да се одређени докази изведу суд нема пасиван положај, већ може да наложи странци да предложи допунске доказе, а може и сам да одреди да се такви докази изведу, уколико оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио. На основу такве оцене, и без предлога странака, суд може наредити прибављање нових доказа, а може одредити и да се неки докази изведу, па како је у конкретном случају првостепени суд поступио управо у складу са одредбом члана 15. став 4. ЗКП, то побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2 тачка 3) ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва.

Побијаним пресудама, по оцени овога суда, није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП која се, према наводима захтева, огледа у томе што првостепени суд у својој одлуци није дао разлоге у погледу примене члана 15. став 4. ЗКП, те у томе што другостепени суд ову повреду није отклонио, већ је потврдио првостепену пресуду.

Супротно изложеним наводима захтева, првостепени суд је на страни 143. став 3, те странама 144, 145, 146, 147. и 148. став први, други и трећи своје одлуке изнео јасне и непротивречне разлоге због чега је у доказном поступку извршио увид у налаз и мишљење Судско-медицинског одбора Медицинског факултета Универзитета у Новом Саду од 18.12.2015. године и допуну овог налаза и мишљења од 05.12.2016. године, те у налаз и мишљење Комисије вештака Судско-медицинског одбора Факултета медицинских наука Универзитета у Крагујевцу од 08.05.2017. године и допуну налаза и мишљења од 05.12.2017. године, као и због чега је одбио као сувишан доказни предлог јавног тужиоца да се одреди инострано судско-медицинско вештачење, док је другостепени суд на страни 4 став трећи и страни 5 став први, други и трећи своје одлуке изнео јасне разлоге због чега у овом делу жалбу јавног тужиоца није прихватио као основану.

Како су, дакле и првостепени и другостепени суд изнели јасне и непротивречне разлоге за своју одлуку у вези са извођењем доказа и применом члана 15. став 4. ЗКП, то по оцени овога суда нижестепеним пресудама није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, како се то неосновано наводи у захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва.

Из наведених разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 15. став 4. ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, то је Врховни суд поднети захтев одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић